

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kanderu a členov senátu JUDr. Milana Karabína a JUDr. Pavla Farkaša, v trestnej veci proti obvinenému **E. K. a spol.**, pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 11. decembra 2007 v Bratislave, prerokoval sťažnosť obvineného, proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, z 3. decembra 2007, sp. zn. BB – Tp 31/07 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obvineného **E. K. sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Sudca pre prípravné konanie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, uznesením z 3. decembra 2007, sp. zn. BB – Tp 31/07, podľa § 76 ods. 2 Tr. por. rozhodol o predĺžení lehoty trvania väzby obvineného E. K. do 13. apríla 2007 a podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol žiadosť obvineného o prepustenie z väzby.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť obvinený E. K. prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že neexistujú žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali obavu, že v prípade prepustenia na slobodu by ušiel do cudziny a vyhýbal sa trestnému stíhaniu. Samotná okolnosť, že je štátnym príslušníkom Slovenskej republiky nemôže napĺňať väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. Posledný mesiac pred zadržaním sa zdržiaval u svojej družky S. G., s ktorou má dieťa. K výške trestu, ktorý mu hrozí

uviedol, že treba brať do úvahy aj tú skutočnosť, či takto stanovená výška trestu odôvodňuje obavu, že obvinený ujde a bude sa skrývať.

Čo sa týka väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c Tr. por., obvinený uviedol, že on sám ako aj ostatní spoluobvinení tvrdia, že poškodené neboli do Slovinska vylákané ľst'ou a neboli žiadnym spôsobom nútené k prostitúcii, túto vykonávali dobrovoľne. Nie je tiež pravdou, že slovinské orgány ho stíhajú za rovnakú trestnú činnosť, pretože v Slovinskej republike je stíhaný za trestný čin koristenia z prostitúcie. Nezodpovedá skutočnosti, že by sa živil trestnou činnosťou, pretože v mieste svojho bydliska v Slovinsku má obchod s detskou konfekciou.

Výsluchy svedkov I. R. a M. H., ktorí sú vo väzbe v Slovinsku bolo možné vykonať v lehote väzby a nestačí len konštatovanie, že ide o zložitú trestnú vec, na ktorej spolupracujú aj orgány trestného konania iného štátu.

Na potvrdenie svojho stanoviska obhajca obvineného citoval z viacerých rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky k problematike väzobných dôvodov v prípadoch cudzích štátnych príslušníkov.

Obvinený E. K. žiadal, aby najvyšší súd rozhodol o jeho prepustení z väzby a vydaní na trestné stíhanie do Slovinskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal výroky uznesenia napadnuté sťažovateľom ako aj konanie, ktoré im predchádzalo a zistil, že sťažnosť obvineného E. K. nie je dôvodná.

V prvom rade je potrebné uviesť, že sudca pre prípravné konanie sa v dôvodoch svojho uznesenia podrobne zaoberal dôvodnosťou podozrenia zo spáchania trestnej činnosti obvineným v danom štádiu trestného stíhania ako aj existenciou väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por. Rovnako sa podrobne zaoberal aj dôvodmi, pre ktoré nie je možné v doterajšej lehote väzby trestné stíhanie v prípravnom konaní ukončiť, skutočnosťami, pre ktoré nie je možné v tomto štádiu prepustiť obvineného na slobodu a tiež plynulosťou doterajšieho priebehu

trestného stíhania. Na tieto dôvody najvyšší súd poukazuje v celom rozsahu a k sťažnostným dôvodom dodáva:

Je skutočnosťou, že samotný fakt, že obvinený je cudzí štátny príslušník nemôže sám o sebe odôvodniť väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. V konkrétnej veci je však potrebné zobrať do úvahy aj charakter trestnej činnosti, za ktorú je obvinený stíhaný, skutočnosť, že sa mala páchať na území najmenej dvoch štátov a tiež sankciu, ktorá v prípade uznania viny obvinenému hrozí. Tieto okolnosti v spojitosti s tým, že obvinený je štátnym príslušníkom Slovenskej republiky, ktorej orgány trestného konania na neho vydali príkaz na zatknutie, plne odôvodňujú obavu z úteku obvineného o z vyhýbania sa trestnému stíhaniu v prípade prepustenia na slobodu.

Trestnej činnosti, pre ktorú je obvinený stíhaný sa mal dopustiť organizovanou formou zločineckej skupiny, za ktorú je stíhaných viacero spoluobvinených, z ktorých viacerí sú vo väzbe v Slovenskej republike. Je bezpredmetné, že v Slovensku je obvinený stíhaný za trestný čin koristenia z prostitúcie, pretože súvislosť s trestnou činnosťou, za ktorú je stíhaný v Slovenskej republike je vysoko pravdepodobná. Preto aj obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti, ktorá má byť zdrojom príjmov obvineného je na mieste.

Úkony trestného konania sú v predmetnej veci vykonávané priebežne, bez prietáhov a orgány trestného konania nemôžu zásadným spôsobom ovplyvniť rýchlosť vykonávania úkonov právnej pomoci zo zahraničia. Nie je možné zistiť, na základe čoho sa obvinený domnieva, že úkony právnej pomoci zo strany slovenských orgánov mohli byť vykonané v pôvodnej lehote trvania väzby.

Tvrdenia obvineného v tom smere, že poškodené vykonávali prostitúciu dobrovoľne je bezpredmetné, pretože na spáchanie trestného činu obchodovania s ľuďmi v jeho základnej skutkovej podstate podľa § 179 ods. 1 Tr. zák. nie je potrebný znak násillia a je trestne stíhaný aj v prípade, že „poškodené“ vykonávajú prostitúciu aj dobrovoľne.

Čo sa týka návrhu na vydanie obvineného na trestné stíhanie do Slovinskej republiky na základe Európskeho zatýkacieho rozkazu, tak je potrebné uviesť, že senát najvyššieho súdu konajúci o sťažnosti obvineného nie je kompetentný o tomto rozhodovať.

Záverom je potrebné dodať, že najvyšší súd nemôže mať výhrady k tomu, ak obhajca obvineného používa v dôvodoch svojej sťažnosti argumentáciu za pomoci judikatúry Ústavného súdu Českej republiky. Uvádzať však konkrétne judikáty aj s ich spisovými značkami a citácia rozhodnutí však navodzuje dojem záväznosti týchto rozhodnutí pre justičné orgány Slovenskej republiky, čo je nenáležité.

Na základe vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že sťažnosť obvineného E. K. nie je dôvodná a preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave, 11. decembra 2007

JUDr. Jozef K a n d e r a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: